

Oğlan ve Ay Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Ay Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kenarındaki küçük bir evde Leo adında bir oğlan yaşırdı. Sıcak açık kahverengi teni, dağınık koyu kahverengi saçları ve her şeyi fark eden büyük, yuvarlak ela gözleri vardı. Açık bir gece, herkes uyurken Leo ağaçların arasında süzülen gümüşü bir parıltı gördü. Mavi kapüşonlu ceketini ve hardal sarısı atkısını giyip ne olduğunu görmek için parmak uçlarında dışarı çıktı.

Parıltı Leo'yu ayın altında gümüş çiçeklerin parıldadığı gizli bir çayıra götürdü. Her taç yaprağı küçük bir yıldız gibi ışıltıyor, hava tatlı ve serin kokuyordu. Leo hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti. Çiçeklerin yanına diz çöküp fısıldadı: 'Siz sihirli misiniz?' Tam o sırada bir çalının arkasından yumuşak bir ses cevap verdi. 'Evet, öyleler. Ve onlar benim özel emanetim.'

Karanlıkta hafifçe parlayan gümüş-beyaz tüylü küçük bir tavşan hoplayarak çıktı. Uzun kulaklarının ucu soluk altın rengindeydi ve alnında hilal şeklinde bir işaret parlıyordu. Minik patilerinde örme bir sarmaşık çantası taşıyordu. 'Ben Ay Tavşanı'yım,' dedi, koyu mor gözleri yumuşak ve bilgeceydi. 'Her gece bu ay çiçeklerini korurum.'

Leo'nun gözleri kocaman açıldı. 'Onlar gördüğüm en güzel çiçekler!' dedi. Tavşan gülümsedi. 'Teşekkürler, genç dostum. Ama bu gece endişeliyim. Tuhaf bir kırağı geliyor, her kış ayazından daha soğuk. Çiçeklere zarar verip solmalarına neden olabilir.' Leo parıldayan taç yapraklara baktı ve yüreğinde bir sızı hissetti. 'Bu çok kötü!' dedi.

Ay Tavşanı ay ışığı gibi parlayan minik fenerini yere koydu ve çantasını açtı. 'Sıcak tohumlarım ve örtülerim var,' dedi. 'Ama bütün çiçekleri tek başıma koruyamam. Kırağı şafaktan önce gelecek.' Leo dimdik doğruldu, aralıklı dişli gülümsemesi kararlılıkla doluydu. 'Ben yardım edebilirim!' dedi. 'Onları güvende tutacağıma söz veriyorum.' Tavşanın mor gözleri parladı. 'O zaman sana güveniyorum, Leo.'

Tavşan Leo'ya bir demet yumuşak, gümüş kumaş uzattı. 'Her çiçeği nazıkçe sar,' dedi. 'Örtülürlerse kırağı onlara dokunamaz.' Leo başını salladı ve işe koyuldu. Çiçekler narinlerdi ve tek bir sapı bile bükmemeye dikkat etti. Ay Tavşanı izliyordu, hilal işareti hafifçe parlıyordu. 'Şefkatli ellerin var,' dedi. Leo gurur duydu.

Rüzgâr soğudu ve çayırın üzerinde ince beyaz bir sis süzüldü. Leo'nun nefesi küçük bulutlar halinde çıkıyordu. Hardal sarısı atkısını daha sıkı sardı ve çalışmaya devam etti. 'Kırağı geldi!' diye fısıldadı tavşan. Leo son çiçeği tam çimenlerde minik buz kristalleri parlamaya başladığında örttü. 'Başardık!' diye sevindi. Ama tavşan başını salladı. 'Sabaha kadar burada kalmalıyız.'

Leo'nun gözleri ağırlaştı ama sözünü hatırladı. Tavşanın yanına oturdu ve kırağının etraflarında dönüp durmasını izledi. 'Bana çiçekleri anlatır mısın?' diye sordu. Tavşan başını salladı. 'Yalnızca ayın altında açarlar ve ışıkları kaybolmuş yolculara eve giden yolu gösterir.' Leo dinledi ve yanında bir dost varken gece daha az soğuk hissettirdi.

Kırağı yoğunlaştı ve Leo titredi. Tavşan çantasını açıp ona minik bir tohum verdi. 'Bunu cebine ek,' dedi. 'Seni sıcak tutar.' Leo öyle yaptı ve içine hafif bir sıcaklık yayıldı. 'Teşekkürler,' dedi. 'Ama sen ne olacaksın?' Tavşan gülümsedi. 'Tüylerim yeterince sıcak. Senin sözün de beni sıcak tutuyor.'

Gece ilerledikçe Leo her çiçeği kontrol etti. Bazı örtüler kaymıştı ve hemen düzeltti. Tavşan yolu aydınlatmak için fenerini kaldırdı. 'İyi bir koruyucusun,' dedi. Leo'nun yüzü aydınlandı. 'Olmak istiyorum,' diye cevap verdi. 'Çünkü sen bana güvendin.' Tavşanın kulakları sevinçle kıpırdadı. 'Güven bir armağandır,' dedi. 'Ve sen onu iyi koruyorsun.'

Şafaktan hemen önce kırağı şiddetlendi. Soğuk bir rüzgâr bir çiçeğin örtüsünü uçurdu! Leo şaşkınlıkla nefes aldı ve düzeltmek için koştu ama parmakları uyuşmuştu. 'Bağlayamıyorum!' diye haykırdı. Ay Tavşanı yanına hopladı. 'Birlikte,' dedi. Leo kumaşı tuttu ve tavşan patileriyle minik bir düğüm attı. Çiçek güvendeydi. 'Takım çalışması!' diye sevindi Leo.

Gökyüzü pembe ve altın rengine döndü ve kırağı eridi. Ay çiçekleri tek tek taç yapraklarını açtı ve her zamankinden daha parlak parladı. Ay Tavşanı'nın gözleri ışıldadı. 'Sözünü tuttun, Leo,' dedi. 'Bütün gece kaldın ve onları korudun.' Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi iyice yayıldı. 'İyi ki yaptım,' dedi. 'Bu önemliydi.'

Tavşan çantasına uzandı ve tek bir gümüş taç yaprağı çıkardı. 'Bu senin için,' dedi. 'Güvenin bir hazine olduğunu hatırlatsın.' Leo yaprağı nazıkçe tuttu. 'Seni tekrar göreceğim miyim?' diye sordu. Tavşan başını salladı. 'Her gece, ayı ararsan.' Sonra solan gölgelere hopladı, feneri bir yıldız gibi parlıyordu.

Güneş doğarken Leo eve yürüdü. Mavi ceketini tozlanmış, çizimleri çiy ile ıslanmıştı ama yüreği doluydu. Gümüş taç yaprağı pencere kenarına koydu, orada sabah ışığını yakaladı. 'Sözümü tuttum,' diye fısıldadı. Ve güvenilmenin harika, önemli bir şey olduğunu biliyordu.

O gece Leo penceresinden dışarı baktı ve ayın parlak parladığını gördü. Pencere kenarında gümüş taç yaprağı hafifçe parlıyordu. Gülümsedi ve gökyüzüne el salladı. Çayırda bir yerde Ay Tavşanı'nın çiçekleri gözettiğini biliyordu. 'İyi geceler, dostum,' dedi. Ve ay ona göz kırpmış gibiydi.

O günden sonra Leo ay dolunay olduĐunda ayıra gitti. Ay Tavşanı hep oradaydı ve birlikte ay ieklerini korudular. Leo, biri sana güvendiĐinde sorumlu olman ve sözünü tutman gerektiĐini öğrendi. Ve en güzel dostlukların ayın altında tutulan bir sözle başladıĐını öğrendi.